

Kínt köd van, ráül a fákra, a házak tetejére, hűvös, szomorú minden, mint az én két szemem. Üzent a Tisza, képeket küldött, nézem azt, és elszomorodik minden körültem, miért izen, mit izen a Tisza, ha Párisba vágyunk? Nem tudom, miért, valahogy maga írt, akít én megismertem, egészen maga. Szeretem a hosszú levelet, és nagyon szeretem, ha az a levél őszinte, és az, aki írta.

Igaza van. Páris egy szép, szőke asszony, aki csal, csókol és megcsal, de amíg csókol, szeret. Szeretem a szép asszonyokat, szeretek minden asszonyt, ha csókszirmával takarja le a számát, és Párist nagyon szeretem. Szeretem az asszonyt, ha kínoz, ha megcsal, szeretem az asszonyt, ha volt, nagyon: szeretem az Életet, mert sokat ígér, és örökké kísért, mint egy fehér asszony.

Emlékszem, mikor még napraforgókóróból csíkot képzeltem magam alatt, és vadul száguldottam végig a poros országúton, iszonyú porfelhőt csapva, emlékszem, Párisban jártam. Nem tudtam még, mi az „Páris”, nem tudtam még, hol s merre van, de bántott a por, mert eltakart, és én nem látszottam ki belőle. És az a porfelhő kísért még ma is, körülfon, átölel ledér lányok buja karjaival, de már túllátok rajta, látom a fényt, a tiszta ágyat: izzadt, véres Élet. Én nem tudok maradni a Tisza-parton, az én nagy szememmel nincs nekem ott mit keresni, amit meg nem találok. Csak a por, csak a felhő, és nekem több, több kell ennél, mindig kell: Páris. Tudom én azt, hogy nehéz odáig futnom, tudom én azt, hogy könnyebb volna visszamenni a Tisza mellé, tudom én azt, hogy az elcsókolt hamis csók keserűvé teszi a számát. De ez mind egyért, mind az igazért, az álomért van. Keresem az álmodat. Bebeszélem magamnak, hogy van, és van, kell hogy legyen. Keresek egy mámort, érzem az ízét a számban, és odamegyek, ahol megtalálom, hamisabb, tudom, de: van, és élni kérek. Keresek egy tapadó, nagy, forró, meleg csókot, érzem, hogy rám hajol, közel van és távolsága őrjít, de tudom, hogy van, elcsókoltaknak a hamuja alatt, és élni akarom.

És ha azután jön a kimerülés? Az életkaos nagy és nehéz. Talán hazamegyek a Tisza-partra. Hazamegyek pihenni, kacagva sírni és sírva kacagni, síratni, ami volt, síratni, ami lesz, lemosni a számról a ráragadt csók harmatát. Hanem addig mérföldes, rohanó paripán rohanok tovább, és ha megtorpan néha-néha álomlóm, szívtelenül az oldalába szúrom a képzelt sarkantyúkat, mert kell az Élet, a mindig más Élet.

Már este van, a szomszédból zongora hangja hallik, fekete olasz lány görbült ívben hajlik a fekete csontbillentyűk fölé, száll a dal, ide a fülembé, bódult áriák csapódnak szomorú arcomba: szőke Tisza, magyar lány. A kezem reszket, valami írni kényszerít: akáclombos falu, magyar nóta. Mihek mindez, ha van Páris, és miért Páris, ha van mindez?

Festek, „Ave Maria”-t festek. Délután, ősz, esti melankólikus harangszó, öreg imamorzsoló asszonyok, hitűek és hitetlenek megfogták a lelkem. Nem tudok semmit még, érzem, hogy tehetetlen vagyok, sokat kell még tanulnom. Sokszor fáj, hogy tudok valamit, hogy láttam, éltem, hogy nem maradtam paraszt, hogy a lelkem messze vágyik, és hogy mégsem tudok semmit.

A szőlő tényleg érik, még 40 nap, és itt van a szüret. Én ebből a szüretből nem kapok mustot, se finom, puha szőlőszemeket, az biztos, mert ma – megvallom őszintén – sokkal messzebb vagyok a hazameneteltől, mint 4 héttel ezelőtt.